

Α. Μ. θελήσας νὰ μὴ ἀμελήσω τί τὸ δυνάμενον νὰ κα-
ταστήσῃ τὴν ὑποδοχὴν ἀξίαν τοῦ ἡγεμόνος, προσδιώ-
ρισα 100,000 φιορινίων διὰ φωτογυσίας καὶ πυρο-
τεχνήματα· ὅτι ὅμως ὁ ἑπάρχος δὲν ἐπιτρέπει νὰ
γίνωσι τὰ πυροτεχνήματα, διὰ τὸν κίνδυνον τὸν ὅποιον
ῥῥῶναντο νὰ τρέξωσιν αἱ καλάμιναί στέγαι τοῦ χω-
ρίου· καὶ ὅτι τελευταῖον, θεωρῶν τὴν χρηματικὴν ἐ-
κείνην ποσότητα ὡς ἱερὰν, ἔνεκα τοῦ εἰδικοῦ καὶ
ἐξῆς βασιλικοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἦτο προσδιωρισμένη,
ἰκέτευον τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθω νὰ καύσω τὰ τραπε-
ζογραμμάτιά μου ἐν αὐτῷ τῷ κοιτῶνι τοῦ μονάρ-
χου, ἐν εἴδει φωτογυσίας. Ὁ θαλαμηπόλος, ἀπο-
ρησας μεγαλῶς, ἔπευσε νὰ ἀναρέσῃ εἰς τὴν Α. Μ.
τὴν εὐλαβεστάτην ταύτην πρόθεσίν μου, καὶ ἐπανήλ-
θεν ἀμέσως ἀναγγέλλων, ὅτι ἡ Α. Μ. κατενόηθη
πολὺ ἀπὸ τὸ ἄκουσμα, ἔτι ἐδέχετο τὴν θυρίαν μου καὶ
ὅτι ἐπιτρέπει νὰ εἰσελθῶ, συνεπαγόμενος, ἐννοεῖται, καὶ
τὰ φιορινιά μου. — Ἐῖναι παλαιὸς τρελλὸς, προσέθηκεν
δ' αὐτοκράτωρ· πρέπει νὰ τὸν εὐχαρισήσωμεν. Ἄς φέρῃ
τὰ τραπεζογραμμάτιά του . . . καὶ ἡμεῖς πάλιν δὲν τὰ
καίωμεν. — Βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ὁ μισάνθρωπος
μειδιῶν, τρίβων τὰς χεῖρας καὶ καταβιβάζων ταπει-
νῶς τὴν κεφαλὴν, ὅτι ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ δελεάσω
τὸν αὐτοκράτορά μου, νὰ διαφθείρω τὸν βασιλέα μου
καὶ νὰ βεβηλωθῶ εἰκοθεν ὅτι εἰμπορεῖ καὶ αὐτὸς νὰ
πωληθῇ, καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΩΔΗ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Εἰς Ἐρωτα.

Εἰς ῥόδα μίαν μέλισσαν
Ἐπνώπτουσαν ὁ Ἔρωσ
Δὲν εἶδε, κ' εἰς τὸν δάκτυλον
Ἐτρώθ' εἰς ἓνα μέρος.
Πῶ πῶ! εὐθὺς ἐφώναξε,
Τὰς χεῖράς του πατάξας,
Καὶ πρὸς τὴν χαριτόβρυτον
Μητέρα του πετάξας.
Ἐχάθην! κράζει, μητέρ μου,
Ἐχάθην! ἀποθνήσκω!
Πονῶ, πονῶ! καὶ φάρμακον
Τοῦ πόνου δὲν εὐρίσκω.
Μ' ἐκέντρωσ' ἐν ζωύφιον,
Τὸ πτερωτὸν ἐκείνο,
Ὅπου τὸ λέγουσιν μέλισσαν!
Εἰπέ μου, τί νὰ γίνω!
Ἡ δὲ ὠραιοπρόσωπος,
Ῥοδόστομος Κυθήρα,
Μὲ γέλωτα τοῦ Ἐρωτος
Κυιτάζουσα τὴν χεῖρα,

Ἄν ἡ κεντρῶτα μέλισσα
Πονῇ, τὸν λέγει, τόσον,
Τὰ θέλη ὅμως, τέκνον μου,
Τὰ ἰδικά σου, πόσον;

Σοφ. Κ. Καρύδης.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ. Πολλοὶ ἤκουσαν
ἴσως μέχρι τῆς σήμερον, περὶ προλήψεως τινος ἐπιπο-
λαζούσης μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῆς Πρωσίας, ἤτοι περὶ
γυναικὸς τινος λευχείμονος, ἐμφανιζομένης συνήθως
εἰς τὰ ἐν Βερολίνῳ βασίλεια, κατὰ τὴν παραμονὴν
μεγάλου τινὸς συμβάματος, ἀφορῶντος τὴν βασιλικὴν
οἰκογένειαν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἐφάνη τὸ 1840, ὀλίγον
πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Φρεδερίκου Γουλιέλμου τοῦ Γ'.
Ὁ δὲ λαὸς προσθέτει ὅτι, ὡς ἂν ἡ λευχείμων αὕτη
κυρία φορεῖ ἔνδυμα κατάλευκον, ἡ ἐμφάνισίς της
θεωρεῖται ὡς οἰωνὸς ἄριστος ἐὰν ὅμως τὰ χεῖρόκτια
της εἶναι μαύρα, ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια πρέπει νὰ προσ-
τοιμασθῇ εἰς τὸ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τι δυστύχημα. Ἐ-
φημερίς τις τῆς Μαγδεβούργης ἀνήγγειλεν ἐσχάτως
μετὰ σπουδαιότητος, ὅτι ἡ λευχείμων κυρία ἐφάνη εἰς
τὸ παλάτιον τοῦ Βερολίνου τὴν νύκτα τῆς 10 τοῦ
παρελθόντος Ἀπριλίου, εἰς στρατιώτην φρουροῦντα
ἐν τῇ αἰθούτῃ τῶν Ἑλβετῶν. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τοῦ στρατιώτου, ἤτις κατεγράφη ἀμέσως ἐν πρωτο-
κόλλῳ, ἡ γυνὴ αὕτη παρουσιάσθη ἔμπροσθέν του αἰ-
φνιδίως, καὶ διεβη διὰ τῆς αἰθούσης. Ὁ στρατιώτης
ἐφώναξε τρίς, *εἰς εἰ!* καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίθη, τὴν
κατεδίωξε μὲ τὸ λογχοφόρον του ὅπλον· ἀλλ' ἐν τα-
σοῦτῳ τὸ φάντασμα ἐγένετο ἄφαντον. Δὲν λέγει ἡ
ἐφημερίς ἐὰν ὁ στρατιώτης παρετήρησεν ὁποῖου χρώ-
ματος ἦσαν τὰ χεῖρόκτια τῆς λευχείμονος. Ὅσοι πα-
ρακολουθοῦσι τὴν Αὐλὴν τοῦ Βερολίνου εἰς τὸν ἀδιέ-
ξοδον λαβύρινθον τῶν Γερμανικῶν ὑπαθέσεων, ἤθελον
βεβαίως πορευθῆναι ἐκ τῆς μυστηριώδους ταύτης ἐμφα-
νίσεως, ἐνδειξίν τινα περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν
ἀγώνων εἰς οὗς ἀπεδύθη πρὸ τριῶν ἐτῶν ὁ ἡγεμὼν
τῆς Πρωσίας.

Υ. Γ. Παράδοξος σύμπτωσις! Τὴν εἰδησιν ταύ-
την ἀνεγνώσαμεν εἰς τὰς προτελευταίας Γαλλικὰς
ἐφημερίδας· αἱ δὲ τελευταῖαι ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἐγένε-
το ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς
Πρωσίας!

ΜΕΓΑΣ ΑΔΑΜΑΣ ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ. Ὁ πολῦτιμος
οὗτος λίθος, ὅστις στολίζει σήμερον τὸ αὐτοκρατορι-
κὸν σκήπτρον τῆς Ρωσίας, ἀνῆκε κατὰ πρῶτον εἰς
τὸν Ναδὶρ Σάχην, καὶ εἶναι εἰς τῶν δύο ὀγκωδεστάτων
ἀδαμάντων ὁτινεὶς ἐλάμπρινον τὸν θρόνον τοῦ κατακτη-
τοῦ τούτου· ὠνομάζοντο δὲ, ὁ μὲν ἡλῖος τῆς ἡμέρας,
ὁ δὲ σελήνη τῶν ὀρέων. Ὅταν ὁ Ναδὶρ Σάχης ἔδο-

λοφονήθη, οί πλείστοι τῶν πολυτίμων αὐτοῦ λίθων διηρπάγησαν, καὶ διενεμήθησαν εἰς τοὺς στρατιώτας.

Ἀρμένιος τις, Σαφράς ὀνομαζόμενος, διακρινόμενος μετὰ ταῦτα εἰς Ἀστραχάνιον ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον μυριόπλουτος, κατῴκει τότε εἰς Βασσόραν μετὰ τῶν εὐῶ του ἀδελφῶν. Μίαν τῶν ἡμερῶν, παρουσιάσθη εἰς τὴν οἰκίαν του στρατιωτικός τις Ἀφγανός, καὶ τὸν ἐπρότεινε ν' ἀγοράσῃ μέγαν τινὰ ἀδάμαντα, τὸν καλούμενον ἰσῶς σελήνη τῶν ὀρέων, καθὼς καὶ σμάρραγον καὶ ἄλλους βαρυτίμους λίθους, ἡ δὲ τιμὴ τὴν ὁποίαν ἐζήτηε δ' ὅλους αὐτοῦς ἦτον μετριωτάτη. Ὁ Σαφράς ἔμεινεν ἐκστατικός· καὶ ἐπὶ προφάσει μὲν ὅτι δὲν εἶχε τότε πρόχειρα ἱκανὰ χρήματα διὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ προσφερθέντα, ἀλλ' ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, παρεκάλεσε τὸν Ἀφγανὸν νὰ ἐπανέλθῃ· φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πωλητής, φοβηθεὶς προδοσίαν, δὲν ἐπλησίασε πλέον τὸν Ἀρμένιον.

Ἐν τούτῳ ὁ Σαφράς καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐπροσπάθησαν πολλάκις νὰ ἀνακαλύψωσι τὸν ξένον· ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ Βασσόραν. Ἀπαντήσας αὐτὸν μετὰ τινὰ καιρὸν εἰς Βαχδάτην, ἐζήτησε τοὺς πολυτίμους λίθους καὶ τοὺς ἠγόρασε τριακοσίας χιλιάδας δραχμῶν. Ὁ Σαφράς, χωρὶς νὰ φανερώσῃ εἰς κανένα τὰ περὶ τῆς ἀγορᾶς ταύτης, ἐπανήλθεν εἰς Βασσόραν, ὅπου μετήρχετο τὸ ἐμπόριον.

Δώδεκα ἔτη μετὰ ταῦτα, ὁ πρωτότοκος ἀδελφός ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ Βασσόραν, καὶ νὰ ὑπάγῃ μακρὰν διὰ νὰ πωλήσῃ τὸν μέγαν ἀδάμαντα. Κατ' ἀρχὰς μετέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖθεν εἰς Γερμανίαν, καὶ τέλος εἰς Ὀλλανδίαν, ὅπου ἀποκατεστάθη ἀπὸ Ἀμστελὸδαμον ἐπρότεινεν εἰς διάφορα Κράτη ν' ἀγοράσῃ τὸν λίθον του.

Ἀμα τὸ πρᾶγμα ἐγείνε γνωστὸν, πολλαὶ κυβερνήσεις ἀπεύθυνον πρὸς αὐτὸν προτάσεις· ἡ Ἀγγλικὴ μάλιστα ἐπρόσφερε πλείοτερα ὄλων τῶν ἄλλων, ὅχι ὅμως ὅσα ὁ Σαφράς ἀπῆτει. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐζήτησε τὸν λίθον καὶ ἡ Αὐλὴ τῆς Ρωσίας, γράψασα πρὸς τὸν Ἀρμένιον νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος εἰς Πετρούπολιν διὰ νὰ διαπραγματευθῇ αὐτοπροσώπως τὰ περὶ τῆς πωλήσεως, καὶ ὅτι, ἐάν δὲν ἔμενον σύμφωνοι, τότε ἤθελε τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὰ ἐξοδα τοῦ ταξειδίου του. Ἐνδύσας εἰς τὴν πρότασιν, ἐφθασεν εἰς Πετρούπολιν καὶ συνωμίλητε μετὰ τοῦ ἀδάμαντοπώλου τῆς Αὐλῆς Λαζαρέφ, ὅστις, μετὰ πολλὰς συζητήσεις, ὑπέβαλε τὰς ἐφεξῆς προτάσεις ἐν ὀνόματι τοῦ κόμητος Πάνιν, ὑπουργοῦ τοῦ αὐτοκράτορος· νὰ δοθῇ δίπλωμα εὐγενείας εἰς τὸν Ἀρμένιον, εἰσόδημα ἰσόβιον ἐξ χιλιάδων ρουβλίων κατ' ἔτος, καὶ πεντακόσαι χιλιάδες ρουβλίων ἀργυρῶν, ἐξ ὧν τὸ πέμπτον νὰ πληρωθῇ εὐθύς, καὶ τὰ ἄλλα ἐντὸς δέκα ἐτῶν.

Καὶ τὴν μὲν περὶ χρημάτων πρότασιν παρεδέχθη ὁ Σαφράς, ἀπῆτησε δὲ περιπλέον νὰ ἐξευγενισθῶσι αἱ οἱ ἀδελφοὶ του, πρὸς δὲ νὰ λάβῃ καὶ τινὰς ἄλλας χάριτας καὶ προνόμια. Ἐδειξε δὲ τοιαύτην ἐπιμονήν, ὥστε ὁ Ῥώσος ὑπουργός διεκόψε τὴν διαπραγματεύσιν, καὶ ἐπέστρεψε τὸν ἀδάμαντα. Ἐν τούτῳ, ἐπειδὴ ἡ διαπραγματεύσις εἶχε παραταθῆ

ὑπὲρ τὸ δέον, ὁ Σαφράς εἶχε θανεισθῆ πολλά χρήματα, τῶν ὁκοίων οὔτε τοὺς τόκους εἶδύνατο νὰ πληρώσῃ, ἐνῶ οἱ προσκαλέσαντες αὐτὸν εἰς Ῥωσίαν ἔχαιρον διὰ τὴν στενοχωρίαν του.

Εἰς τοιαύτην κρίσιμον περίστασιν εὐρισκόμενος, ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ Πετρούπολιν· φυγὼν δὲ κρυφίως μετέβη εἰς Ἀστραχάνιον, ὅπου ἔμεινεν ἀγνωστος ἀρκετὸν καιρὸν. Ἐπὶ τέλους, ἀνεκάλυψεν αὐτὸν ὁ κόμης Γεώργιος Ὀρλόφ, εἰδοποίησε τὴν Αὐλὴν του, καὶ διετάχθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διαπραγματεύσιν· ἡ πώλησις κατωρθώθη τέλος πάντων ἐπὶ τοῖς ἀκολουθοῦσι ὅροις· νὰ ἐξευγενισθῇ ὁ Σαφράς, καὶ νὰ λάβῃ ὡς ἀντάλλαγμα τοῦ ἀδάμαντος, μίαν καὶ μόνην φορὰν, 450,000 ρουβλίων ἀργυρῶν, ἐξ ὧν νὰ ἐκπεσθῶσιν 170,000 δι' ἐξοδα διαπραγματεύσεως τόκους καὶ τὰ παρόμοια.

Ὁ Ἀρμένιος ἀποκατεστάθη ἔκτοτε εἰς Ἀστραχάνιον, καὶ ἀπέκτησε νέους θησαυροὺς, τοὺς ὁποίους ἐκληρονόμησαν αἱ θυγατέρες του, καὶ κατηνάλωσαν οἱ σύζυγοί των.

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ. Μετεφέρθη εἰς τὴν πρωτεύουσάν μας, γράφουσιν αἱ ἐφημερίδες τῆς Μαδρίτης, ἡ Ἁγία Ζώνη τὴν ὁποίαν ἠυδόκησε νὰ δωρήσῃ μόνη τῆς ἡ Θεοτόκος εἰς τὴν ἐν Καταλονία πόλιν τῆς Τορτόσης. Τὸ ἱερόν τοῦτο κειμήλιον, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὴν 16 Ἀπριλίου, περὶ τὴν 6 ὥραν π. μ., ἠγούτων μεγαλοφύδως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κωδῶνων, καὶ προπορευομένων καὶ ἐπομένων ἱερέων καὶ πολλῶν ἄλλων ὑπηρετῶν. Κατὰ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθὲν διάταγμα, ἡ Ἁγία Ζώνη θέλει ἐγχειρισθῆ πρὸς τὴν βασιλίτσαν, διὰ νὰ τὴν ἔχη πλησίον τῆς κατὰ τὸν προσεγγίζοντα τοκετόν τῆς. Μετὰ λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ἐπὶ τούτῳ, ἡ Ζώνη παρεδόθη ἐσφραγισμένη ἐντὸς διπλοῦ κιβωτίου, ἐνώπιον τῆς ἐνδοξοτάτης δημοτικῆς Ἀρχῆς τῆς Τορτόσης καὶ ἀπείρου πλήθους, πρὸς τὸν ἱερέα τὸν μέλλοντα νὰ συνοδεύσῃ αὐτήν. Οὗτος δὲ λαβὼν αὐτήν, ὑπέγραψεν ἐνώπιον συμβολαιογράφου καὶ μαρτύρων, πρᾶξιν δι' ἧς ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ πιστῶς τὸ ἱερόν τοῦτο κειμήλιον, χωρὶς ποτε νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ κοπῆ ἢ ν' ἀποτεθῇ εἰς κανέν ἄλλο μέρος, εἰμὴ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ἰδιαίτης ἐκκλησίας τῆς βασιλίτσας.

ΛΑΟΙ ΑΡΡΙΝΕΣ. Ἡ Κιρτιπόλη, πόλις τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, πολιορκηθεῖσα ὑπὸ τινος βαρβάρου, ἐξεπορθήθη μετὰ πολυχρόνιον καὶ γυναικίαν ἀντίστασιν. Ὁ νικητής, ἠρεθισμένος κατὰ τῶν κατοίκων, διέταξε νὰ κοπῶσιν αἱ ῥίνες ὄλων, ἀνευ διακρίσεως γένους ἢ ηλικίας, καὶ διὰ νὰ διακωνίσῃ τὴν μνήμην τῆς πράξεώς του, κατήγγησε τὸ πρῶτον ὄνομα τῆς πόλεως, καὶ ὠνόμασεν αὐτήν Νασκαταπόλ, ἦτοι πόλιν τῶν ἀρρίνων. Μετὰ παρέλευσιν εἰκοσιτριῶν ἐτῶν περιηγητής τις, διαβάς ἐκεῖθεν, εὗρηκε σωζόμενα εἰσέτι πολλὰ ἔχνη τῆς ἀπανθρώπου ἐκείνης ἀνδραγαθίας.